

De nabijheid met Christus en de gezegende gevolgen daarvan

In onze dagen worden de verwaandheid en eigen wil van de mens openbaar. Leren in vrede te leven in een tijd van genade en te weten dat God, God is, is totaal onmogelijk voor de mens in het vlees. De geest van deze eeuw heeft zijn invloed op veel christenen, die proberen de oude gang van zaken in de dienst van God te herstellen in plaats van gebroken van geest te zijn en te voelen, hoe diep ze gevallen zijn.

Openhartig belijden, wat we zijn tegenover God is altijd de weg van vrede en van zegen. Ook wanneer er maar twee of drie vergaderd zijn rondom de Heer. Als dat werkelijk het geval is zullen we niet teleurgesteld en niet verlaten worden. Het Woord voor het overblijfsel is: *“heiligt Christus als Heer in uw harten”* (1 Petr. 3:15).

Hij is het enige middelpunt. De Heilige Geest vergadert de kinderen van God niet om bepaalde denkbeelden, hoe die ook zijn en ook niet om wat de Gemeente in zichzelf is of geweest is of zou kunnen zijn op aarde. Maar Hij verzamelt ze rondom die gezegende Persoon, die dezelfde is gisteren, heden en tot in eeuwigheid. *“Want waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden”* (Mat. 18:20).

Wij moeten ervoor oppassen, dat we niet zoals velen in onze dagen ons beroemen. Wij moeten in vrede en rust in de tegenwoordigheid van God blijven. Men vindt bijna overal veel onafhankelijkheid en eigen wil. Wie spreekt over afzondering van het kwaad, *zonder zelf diep verootmoedigd te zijn*, moet oppassen dat zijn toestand niet net zo fout wordt. Van alle tijden heeft zo'n houding sekten gevormd en valse leer voortgebracht. De nabijheid van Christus zal ons bewaren voor sektarisme, dat het meest woekerende onkruid is in het menselijk hart. De sektarisch geest bestaat uit het zoeken van overheersing over een klein kringetje om zichzelf.

Ik ken geen enkele dienst voor God, die werkelijk Christus waardig is, die niet wordt verricht in nederigheid. Ons past geen vooraanstaande plaats in de Gemeente. Zolang de Gemeente van God, die voor Christus zo kostbaar is, in deze wereld onteerd wordt, als ze wordt verstrooid, niet erkend, bedroefd, zal hij, die in de Geest van Christus dient, altijd de laatste

plaats innemen. Echte dienst, uit liefde verricht, zal proberen aan de bestaande behoeften te voldoen en ter wille van deze behoeften zal hij er nooit aan denken de voorwerpen van de liefde van de Vader te verachten op grond van hun geestelijke ellende. De mannen, die door God zijn onderwezen met het oog op Zijn dienst, komen naar voren *na* kracht te hebben verkregen in het bewustzijn van hun *niets* zijn. Pas dan hebben ze de ervaring, dat Jezus alles is in de tegenwoordigheid van God en dat Jezus ook alles is voor hen, in elke omstandigheid, in elke plaats. Zulke mannen zijn onder de leiding van de Heilige Geest echte hulpen voor de kinderen van God en zij vechten niet om een bijzondere plaats of gezag te krijgen onder de verstrooide kudde. De gemeenschap van een man Gods in de Gemeente, zal zich daarin openbaren, dat hij in zichzelf niets zal willen zijn. Zo iemand zal in zijn hart gelukkig zijn door zich helemaal te geven voor Hem, die hem geroepen heeft.

Sommigen hebben gemeend de Gemeente te herstellen met het oog op zijn eigen kracht. Er is veel te leren uit het gedrag van Zerubbabel uit Ezra. Erfgenaam van de plaats die door Salomo werd ingenomen in de dagen van voorspoed en heerlijkheid, spreekt hij niet over zijn geboorte of over zijn rechten. Niettemin blijft hij trouw in de weg van afzondering, droefheid en strijd, waardoor hij moet gaan.

Wanneer wij spreken over *ons* getuigenis op aarde, dan zal het spoedig duidelijk worden, dat alles alleen maar zwakheid is. En zoals het zaad, dat op de weg valt verloren is zo zal *ons* getuigenis eindigen tot onze schande. Heilige toorn en menselijke trots voegen slechts toe aan de verwarring waarin de Gemeente zich nu bevindt. Zonder enige aarzeling zeg ik, dat ik geen hoop heb in het slagen van de pogingen, die velen aanwenden om zich een geestelijke positie te verzekeren.

Als een huis tot aan het fundament ondermijnd is door een aardbeving, hebben de pogingen om er een geriefelijke woning van te maken, weinig zin. Wij zouden er beter aan doen om het hoofd in het stof te buigen na de ontdekking van het verval – een verval dat gekomen is door de inmenging van de mens –, zelfs op

die plaats, waar wij door genade zijn geplaatst. Dat is de houding, die ons past en wel beschouwd is dat ook de plaats van zegen.

Eens waren er veel gelovigen vergaderd en gedurende lange tijd werd er geen woord gesproken, maar de grond was nat van hun tranen. Als de Heer het ons nog eens gaf om dergelijke samenkomsten te hebben, dan zou het verstandig zijn van ons om zulke huizen van tranen te bezoeken. *“Wie met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien”* (Ps. 126:5). Dat is niet alleen geschreven voor het aardse overblijfsel, maar het is ook waar voor ons. Ik zou een verre reis willen maken om met dergelijke bedroefden samen te kunnen zijn, maar ik zou niet één stap willen zetten met het doel om van

godsdienstige mensen de opdracht te krijgen vandaag alles af te breken en morgen alles weer op te bouwen.

Wij hebben het nodig over ons zelf te waken, wij, die voor het bederf van deze eeuw bewaard zijn geworden door de zeer kostbare waarheden, die ons in onze zwakheid zijn geopenbaard. Laten wij waakzaam zijn, opdat we niet vallen in het net van trots of de weg van onafhankelijkheid zouden inslaan. Dat zijn dingen, die God nooit zal kunnen erkennen of verdragen, omdat we zijn geroepen om *“de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede”* (Ef. 4:3).

Oorsprong: *Le Messager Evangélique* 1969-69

Titel: *La proximité avec Christ et ses effets bénis* (Traduit de l'Anglais)